Τί θα έλεγε σήμερα ο Αθανάσιος ο Πάριος; (Αρχ. Μελέτιος Βαδραχάνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Νοεμβρίου, 2008

Ο Αθανάσιος Πάριος (1721-1813), ο οποίος το 1994 ανεγνωρίσθη επισήμως από την Εκκλησία μας ως άγιος, μαζί με το Μακάριο Νοταρά επίσκοπο Κορίνθου και τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη υπήρξαν οι κορυφαίες θεολογικές προσωπικότητες του 18ου αιώνος και συνέχισαν το έργο του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά (του 14ου αιώνος). Από τους εχθρούς τους ονομάστηκαν ειρωνικά Κολλυβάδες. Από διαπρεπείς όμως ερευνητές και μάλιστα ξένους (l. Petit, Le Guillu, Αμφιλόχιος Ράντοβιτς) θεωρήθηκαν ως οι δημιουργοί της ησυχαστικής και φιλοκαλικής αναγεννήσεως του 18ου αιώνος (βλ. πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, καθηγητού του Α.Π.Θ., Κολλυβάδικα, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 69).

Ο άγιος Αθανάσιος ο Πάριος μεταξύ των άλλων εξέδωσε τους λόγους του αρχιεπισκόπου Φιλαδελφείας Μακαρίου του Χρυσοκεφάλου, τους οποίους προλόγισε ανωνύμως, προσέθεσε δε σ’ αυτούς και ένα δικό του λόγο, Εις τον άγιον Γρηγόριον Παλαμάν, που εξεφωνήθη στη Θεσσαλονίκη την Β΄ Κυριακή των Νηστειών του 1759 ή του 1768 (βλ. Μακαρίου Χρυσοκεφάλου, Λόγοι πανηγυρικοί ιδ΄, εκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1989, εισαγωγή αρχιμ. Ειρηναίου Δεληδήμου). Ο λόγος αυτός, που περιέχεται στις σσ.550-563, υμνεί δεόντως τον Γρηγόριο Παλαμά, κατακεραυνώνει τους παπικούς ελεεινολογεί δε και θρηνεί τους ορθοδόξους ενωτικούς (=τους σημερινούς οικουμενιστές). Θα παραθέσουμε μόνο την σ. 560 όπου μιλάει για τους ενωτικούς.

«Αχ αδελφοί Χριστιανοί, και εις τούτο εκαταντήσαμεν, ώστε να μην είναι πλέον διάκρισις του σίτου από τα ζιζάνια; Των προβάτων από τους λύκους; του φωτός από το σκότος; του Χριστού από τον Βελίαρ· τις κοινωνία φωτί πρός σκότος; τις συμφώνησις ευσεβών μετά αιρετικών; τις σχέσις; τι καλή υπόληψις είναι τούτη, οπού έχομεν εις τους εχθρούς της αληθείας και των Αγίων μας; Πού είναι εκείνο το πυρ, οπού ήλθε να βάλη ο Χριστός εις την γήν; Εσβέσθη, εψυχράνθη από μιας· πού είναι εκείνη η μάχαιρα του Χριστού, οπού χωρίζει και το ίδιον αίμα, και συγγενής τον συγγενή αποστρέφεται, και αδελφός από αδελφόν χωρίζεται δια την ευσέβειαν· έλειψεν, απώλετο τελείως από λόγου μας· δια τούτο λοιπόν και εις την Ρώμην οι Ανατολικοί· δια τούτο και συνοικέσια με τους παπιστάς· δια τούτο και οι Φράγκοι των Ρωμαίων γίνονται ανάδοχοι· δια τούτο ιερείς Ανατολικοί και στεφανώνουσι και θάπτουσιν, όχι μονάχα Λατίνους, αλλά και τους λουθηροκαλβινιστάς· δια τούτο τόσα και τόσα άλλα κατεγνωσμένα και αξιοκατάκριτα, δια τούτο λέγω, διατί δεν

έχομεν ζήλον δια την ευσέβειαν· και καταρώνται εκείνοι, και ημείς ευλογούμεν· εκείνοι ακαταπαύστως τρέχοντες επάνω και κάτω, πλανούσι, διαστρέφουσι, σύρνουσι τους αδελφούς μας εις την απώλειαν· και εις ημάς δεν είναι άδεια να δώσωμεν καν είδησιν εις τα λογικά πρόβατα, να φυλάγωνται από τους ψυχοφθόρους τούτους λύκους, αλλά κατηγορούμεθα ως ταραχοποιοί· εκείνοι, δια να μη λέγω τα πολλά, μας ονομάζουσι ψυχάς απωλεσμένας, άνιμαι πέρσαι (animae persae), και με όλον οπού ημείς, με την χάριν του Θεού, απαρασάλευτοι στεκόμεθα εις το θεμέλιον, της Αποστολικής και θεοπαραδότου ομολογίας· και ημείς ως αναίσθητοι, τους έχομεν ως αδελφούς· αμφιβάλλει τάχα τινάς, πως έτζι μας φρονούσι, και έτζι μας ονομάζουσιν; άς διηγηθή, όποιος ηξεύρει, δια τον αδελφόν μας χριστιανόν οπού εσπούδαζεν ιατρικήν εις μίαν πόλιν της Ιταλίας Βονωνίαν ονομαζομένην· τον οποίον, διατί δεν ηθέλησεν εις τον θάνατόν του να εξομολογηθή και να κοινωνήση φράγκικα, τον έρριψαν έξω από τα τοιχόκαστρα, εις τον τόπον, οπού ρίπτουσι τα ψοφιμαία ζώα, και τον έφαγαν οι σκύλοι».

Εμείς δεν θα προσθέσουμε τίποτε άλλο. Αναλογιζόμεθα μόνο, τι θα έλεγε ο άγιος Αθανάσιος εάν ζούσε σήμερα…

(Πηγή: "ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ")